

Czym jest katolicka Msza Święta.

(na podstawie nauki o sakramentach zaczerpniętej z tomu czwartego Ks. Z.Sieniatycki „Zarys dogmatyki katolickiej”, Kraków 1931)

Najświętszy Sakrament

Sakrament jest widzialnym znakiem niewidzialnej łaski, którą oznacza i którą daje. Sakramentów jest siedem i wszystkie one zostały ustanowione przez naszego Pana Jezusa Chrystusa. Wszystkie one są konieczne nam do zbawienia, ale nie wszystkie tą samą koniecznością i dla każdego człowieka. Eucharystia jest celem i dopełnieniem wszystkich sakramentów. Eucharystia jest konieczna dla wszystkich koniecznością przykazania Bożego i kościelnego, bo bez karmienia się żywym Ciałem Pańskim człowiek rozumny ustanie w drodze.

Ważność Mszy Świętej

Wiara w rzeczywistą, substancjalną obecność Ciała Pańskiego w chlebie i rzeczywistą, substancjalną obecność Krwi Pańskiej pod postacią wina jest i w Kościele Powszechnym zawsze była probierzem prawowierności. Stąd wprost nasuwa się konkluzja, że celem wroga dusz będzie zakłócenie tego „cudownego rozmnażania Chleba”. Skoro udałoby się usunąć sakramentalny skutek Sakramentu, spożywanie tylko chleba i wina pozwoli niegodnym uniknąć kary zawartej w przestrodze Św. Pawła: Kto Ciało i Krew je i pije niegodnie, winien jest Ciała i Krwi Pana.

Człowiek posiada ciało z natury zwierzęce, dopiero dusza nadaje mu formę człowieczą. Jak chleb i wino są konieczne do odżywiania ciała, tak Ciało i Krew Pańska odżywiają duszę. Tylko żywy chleb może ożywić martwą duszę. I tylko żywa krew może pobudzić męczennika do przelania własnej.

Istotą Sakramentu Eucharystii jest przemiana chleba w niewidzialne Ciało Pańskie i przemiana wina w niewidzialną Krew Pańską. Nie ksiądz przemienia chleb i wino, ale Chrystus w osobie kapłana, używając własnych słów. Jest to więc chleb poświęcony słowem Pana.

Ratunek dla duszy

Na trzy sposoby Chrystus Jezus nazareński przebywał lub przebywa wśród nas:

1. W ciele naturalnym od chwili poczęcia w łonie Najświętszej Maryi Panny, Matki swojej, do chwili Zmartwychwstania;
2. W ciele uwielbionym, chwalebnie przemienionym, od chwili Zmartwychwstania na zawsze;
3. W ciele eucharystycznym pod postacią chleba w każdej ważnej Mszy Świętej od pierwszej Mszy w Wieczerniku do ostatniej Mszy (końca świata).

Jednak jedno jest Ciało, jak jeden jest Chrystus. Tak więc nie Chrystus w stanie naturalnym jest pokarmem duszy, ale w stanie sakramentalnym, skąd wynika, że udzielając uczniom komunii w Wieczerniku jasnym było, że nie to ciało, które widzą, będą jeść. Jest jednak prawdą naszej wiary, że jest to to samo ciało co do istoty, nie to samo, co do sposobu przebywania. Jest to wielka tajemnica wiary, „mysterium fidei”, porównywalna jedynie z tajemnicą Trójcy Świętej: jeden jest Bóg, ale w trzech osobach, jeden co do istoty, ale nie co do pochodzenia.

Jest więc eucharystyczne Ciało Pańskie realnym skutkiem każdej ważnej Mszy Świętej, które spożywa każdy przystępujący do Komunii, jednak źli ludzie i wszyscy ci, którzy przystępują niegodnie, spożywają Ciało Pańskie tylko sakramentalnie, nie duchowo. Dlatego ustanowił Chrystus ten sakrament, gdzie forma („To jest ciało moje”, „To jest krew moja”) nadaje materii (chleb i wino) jej duchową moc, bo spożywanie oznacza odzyskiwanie sił, a picie oznacza życie.

Eucharystia jest głównym celem ataku wroga, bo jest głównym źródłem miłości Boga. Łaską właściwą tego sakramentu jest gorącość miłości. Dlatego grzech ciężki stoi w rażącej sprzeczności z miłością Pana w Eucharystii. Do zbawienia Eucharystia nie jest konieczną koniecznością środka, ale koniecznością nakazu Bożego i kościelnego. Jej skutki duchowe w duszy wiernego wywracają piekło i wzmacniają go do mężnego budowania swojej wiary. Eucharystia nie odpuszcza grzechów ciężkich i nie daje łaski pierwszej, jak chrzest, bo nie do tego celu została ustanowiona, ale osłabia i usuwa przyczyny upadków – namiętności, pokusy szatana i świata. „A żyję już nie ja, ale żyje we mnie Chrystus”. Od tego stołu odchodzimy jako lwy, ogniem ziejące, straszni diabłu.

Eucharystia jest doskonałym aktem czci religijnej, przyjęta dla siebie, także ofiarowana za drugich, tak żywych, jak i umarłych. Jest najpotężniejszym środkiem zjednywania członków Kościoła w jedno ciało, mistyczne ciało Chrystusa. Eucharystia przyjęta godnie i rozumnie jest nasieniem zmartwychwstania i rękojmią przyszłej chwały, daje naszemu ciału nowy tytuł moralny do zmartwychwstania.

Ofiara Mszy Świętej

Ale jest i druga strona Eucharystii, jako sakramentu – jest ona sama w sobie ofiarą, jedyną ofiarą Nowego Testamentu. Gdyby Eucharystia nie była ofiarą, religia nasza nie miałaby żadnej. Na ostatniej wieczerzy złożył Chrystus prawdziwą bezkrwawą ofiarę, numerycznie różną od ofiary krzyżowej. I w tej bezkrwawej ofierze ofiara Baranka już się dokonała. A przecież chciał Chrystus, aby ten sakrament był pamiątką Jego męki i śmierci – „mysterium fidei” – nie ma więc dwóch ofiar, ale co do istoty jedna. Ten sam jest, który ofiaruje i ta sama żertwa ofiarna.

Chrystus wszystkim wysłużył swą męką środki zbawienia, nie zaś, że wszystkim je aplikował, bo to czyni właśnie przez Eucharystię i inne sakramenty. Jest więc Eucharystia, jak i pozostałe

sakramenty święte, aplikacją skutków ofiary krzyżowej poszczególnym ludziom. Jest to więc ta ustawiczna ofiara, ofiara czysta, zapowiedziana w Starym Testamencie. Chrystus w każdej Mszy Świętej nowym aktem swojej woli ludzkiej oddaje się Ojcu na ofiarę.

Chrystus przy ostatniej wieczerzy nie spożył komunii, istotą Mszy jest więc konsekracja. Komunia wiernych nie należy do istoty ofiary.

Eucharystia nie jest pamiątką ostatniej wieczerzy. Jako ofiara jest bezkrwawym ponowieniem, uobecnieniem Ofiary Krzyżowej. W jaki sposób konsekracja jest czynnością ofiarniczą? Co jest czynnością ofiarniczą? Czynnością ofiarniczą jest destrukcja ofiary. Destrukcją ofiary jest we Mszy Świętej rozdzielenie ciała od krwi w konsekracji. Krew wylana na odpuszczenie grzechów także wskazuje na ofiarę, a nie na pokarm.

Konsekracja to zastygła ofiara Golgoty.